

ten på grund af de lave takster for sygekassepatienter, og da den offentlige sygesikring yderligere skal administreres af amtskommunerne med samme refusion fra staten (35 pct.), som ydes af amtskommunernes sygehusudgifter, vil regler om betaling fra sygesikringen for behandling på de offentlige sygehuse, der næsten udelukkende drives af amtskommunerne, være uhensigtsmæssige og er som nævnt forudsat at skulle bortfalde ved sygesikringslovens ikrafttræden.

Ved § 7 a søges gennemført, at de personer, der hidtil som nydende sygekassemedlemmer har haft krav på, at sygekassen betalte for deres behandling på bopæls eller opholdsstedets sygehusvæsen, fremtidig opnår ret til vederlagsfri behandling på de nævnte sygehuse. Da en afgrænsning af personkredsen efter begrebet nydende sygekassemedlem imidlertid er uden betydning efter sygekassernes ophævelse, foreslås personkredsen i lovforslaget afgrænset på samme måde som i sygesikringsloven, hvor udgangspunktet er, at sygesikringsens ydelser tilkommer personer, der har bopæl her i landet. Den vederlagsfri behandling vil herefter også tilkomme personer, der ikke har været nydende sygekassemedlemmer, og som ved indlæggelse på bopæls eller opholdsstedets sygehus er blevet afkrævet betaling for behandlingen (10—20 kr. pr. dag).

Den foreslåede affattelse af § 7 a, stk. 1 og stk. 2, tilsigter at dække samme persongruppe, som i kraft af bopæl her i landet umiddelbart er berettiget til sygesikringsens ydelser i medfør af § 1 i lov om offentlig sygesikring. Stk. 1 indeholder herudover en fastsættelse af, på hvilken kommunes sygehusvæsen den vederlagsfri behandling skal ydes. Udgangspunktet er som hidtil, at sygehusbehandling skal ydes ved sygehusvæsenet i bopælskommunen, hvilket normalt vil være den amtskommune, hvor patienten er eller bør være tilmeldt folkeregistret i en af de heri beliggende primærkommuner. Herudover må hvert sygehusvæsen yde behandling til personer, der under midlertidigt ophold får behov for sygehusbehandling, og denne behandling er ligeledes vederlagsfri, når de i lovforslagets tekst anførte betingelser er opfyldt. Om behandling på en fremmed amtskommunes sygehusvæsen henvises til bemærkningerne nedenfor vedrørende § 7 a, stk. 5.

For visse andre persongrupper foreslås bestemmelser om retten til vederlagsfri sygehusbehandling fastsat af indenrigsministeren i henhold til § 7 a, stk. 3 og 4. Det drejer sig om personer med bopæl på Færøerne og i Grønland, som midlertidigt opholder sig i det sydlige Danmark, og udsendt diplomatisk personale m.v., for hvilke persongrupper retten til sygesikring skal fastlægges efter bestemmelser

fastsat af socialministeren. Endvidere kan der i henhold til stk. 3 tillægges udlændinge ret til vederlagsfri sygehusbehandling. Denne bestemmelse må navnlig ses som et supplement til sygesikringslovens § 20 og i forbindelse med allerede indgåede aftaler mellem Danmark og andre stater om gensidig ydelse af sygehjælp, ligesom bestemmelsen vil blive særlig aktuel efter Danmarks indtræden i de europæiske fællesskaber, hvorved Danmark pålægges at opfylde de bestemmelser, der er fastsat vedrørende den sociale tryghed, således som det er sket ved forordning nr. 1408-71 om social tryghed for lønmodtagere m.fl. og deres familiemedlemmer, der flytter inden for fællesskabet.

Bestemmelsen i stk. 4 svarer til sygesikringslovens § 1, stk. 5, og er udformet således, at der vil kunne fastsættes en takstmæssig betaling for sygehusbehandling af diplomater m.v. Lovforslaget indeholder derimod ikke regler om sygehusbehandling af søfarende, der er forhyret med dansk skib. Regler herom vil blive fastsat af socialministeren i en i medfør af sygesikringslovens § 1, stk. 2, og § 14 udfærdiget bekendtgørelse.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 5 tilsigter, at sygehusbehandling m.v. ydes uden yderligere udgift for patienten, når denne henvises til behandling ved en fremmed kommunes sygehusvæsen. Dette kan f.eks. være tilfældet i visse grænseområder, hvor der indgås aftale om, at visse patienter indlægges på et sygehus i nabokommunen. Men herudover vil bestemmelsen navnlig få betydning i de tilfælde, hvor indlæggelse eller ambulans behandling bør ske på landsdelssygehuse. Indenrigsministeriet har tidligere med sygehusrådets tilslutning henstillet til kommunerne, at reglerne om henvisning til en fremmed kommunes sygehusvæsen administreres så smidigt som muligt, og at kravet om, at behandlingen ved det fremmede sygehusvæsen skal være godkendt af bopælsens sygehusvæsen, i mere oplagte tilfælde betragtes som en ordensforskrift, hvorefter indlæggelsessedlen kun skal passere bopælsens sygehusvæsen. Det er ved udførelsen af lovforslagets § 7 a, stk. 5, forudsat, at dette fortsat bliver praksis, og at der ved godkendelse af behandling ved et fremmed sygehusvæsen ikke tages andre hensyn end rent lægelige. Bestemmelsen åbner yderligere mulighed for, at en kommune generelt kan give samtykke til, at områdets praktiserende læger og speciallæger foretager indlæggelse på en fremmed specialafdeling for visse sygdomme. Endelig fastslås det i bestemmelsen, at i tilfælde, hvor indlæggelse på et fremmed sygehus findes sted med samtykke fra sygehusvæsenet på et midlertidigt opholdssted, f.eks. fordi patienten med det samme må undergives en specialise-